

The book cover features a stylized illustration. On the left, a person with a red headscarf and a red top is shown from the side, reaching out with their right arm towards a large, dark-skinned hand that appears to be reaching out from the right side of the frame. The person is wearing dark blue pants and is walking on a yellow ground. A long shadow is cast behind them. The background is a solid blue color. The title 'BABBA' is written in large, white, bold letters across the center. The author's name 'Mohamed Maalel' is at the top in yellow, and the translator's name 'Traducció de Pau Sanchis Ferrer' is at the bottom in white. The publisher's name 'La Singular' is at the very bottom in black.

Mohamed Maalel

BABBA

Traducció de Pau Sanchis Ferrer

La **Singular**

–Vull fer viatge amb tu.

–Ara?

–Ara, Ahmouda.

–Baba, ara no pot ser.

–I quan?

–Tan bon punt surtis, inxallah.

–Tan bon punt surti.

Al pare li encantava fumar. Xuclava fort amb els pulmons, com si inhalés l'últim sospir. La mare li feia companyia. Junts fumaven més de tres paquets de cigarretes al dia. Quan estaven ansiosos o amoïnats per alguna cosa, seguien rituals diferents: ell fumava dret mentre caminava per l'habitació. En canvi, la mare solia deixar les cigarretes a mitges quan s'afanyava a treure la bugada de la rentadora. A casa es creava sempre una densa capa de boira que anul·lava el perfum dels ambientadors diversos que la mare comprava. No tenien sentit de la mesura, i no era estrany que es quedessin sense tabac. Arribats a aquest punt, el pare començava a agitar-se i buscava qualsevol mena de distracció, mentre la mare tendia a posar-se histèrica, irascible, i a mostrar rancúnia pel marit. Obria tauletes de nit, buscava puntes de cigarreta deixades a mitges als cendrers. Quan en trobava una, es tancava al lavabo per no compartir-la amb ell. Tenia un sentit de l'ordre molt accentuat: les guardava en paquets fets de pell de camell que el marit li regalava dels seus viatges a Tunísia.

Si no apareixien cigarretes, el pare es queixava.

«Paola, Paola! On ha ficat tabac?»

«A la tauleta, no l'he tocat.»

«No hi és.»

«No emprenyis, que estic netejant. Mira sota el llit, va!»

«Mi fa mal cama, vine tu a mirar-hi, pir favor.»

«Ves-hi tu, no puc. Au, va!»

Aquella vegada la mare havia tret la planxa. Sentia el seu marit rondinar encara, però ja hi estava acostumada. Mentrestant, ell s'abocava de costat i mirava de treure alguna cosa de sota el llit. Inclina la cama esquerra i s'aguantava amb el braç. La cama li feia mal, però per a ell el desig de tabac era l'anestèsic més potent. Es va estirar una mica més i va entreveure alguna cosa. De sobte, la mare va sentir un fort patac que venia de l'habitació. Va caminar lentament cap al dormitori, convençuda que el seu marit només volia cridar l'atenció. El va trobar a terra, el cul havia anat a petar al paviment fred i perfumat de detergent. «Ets un cretí», va riure la mare mentre el pare intentava aixecar-se de nou. Mirava de fer força amb el braç esquerre recolzat a la cadira de l'escriptori on jo havia estudiat tants anys durant els temps de la facultat. Avergonyit, no aconseguia aixecar-se, i tanmateix reia, intentant exorcitzar la seva incapacitat. La mare el va ajudar a posar-se dret i es va adonar de la ganyota de dolor de la seva cara. El peu nu se li havia inflat i, en tocar-lo, batejava com un motor de cotxe. Ella li va donar gel. Era el mateix peu amb què al pare li agradava pujar als arbres fruiters.

Després la mare va tornar a la sala i va reprendre la batalla contra algunes arrugues que no es rendien a la

calor de la planxa. Però el pare no parava de queixar-se, de buscar que estigués per ell. Va deixar estar la roba i va anar amb ell a l'habitació. El pare es va adonar que tenia un blau a la cama dreta, no més petit que una taronja. Li feia mal la cama i el cul li vibrava com si fes la dansa del ventre. La mare va intentar convèncer-lo d'anar a l'hospital. «Fa molt de temps que estàs malament.» Per primer cop començava a estar preocupada de debò.

«Va, afanya't. No m'agrada aquest blau.»

«No és res, ara passar.»

«I doncs, per què et queixes? Afanya't, vesteix-te.»

«No vull. Hospital és per morts.»

«Hi hem d'anar, posa't el xandall que et va regalar l'Ahmed per Nadal.»

«Truca.»

«A qui? A l'hospital?»

«Ahmouda.»

«Saps que no vol que el destorbem mentre és a la feina.»

«Truca Ahmouda.»

«No.»

«Truca Ahmouda.»

«Després li truco, ara som-hi.»

Van arribar a l'hospital mitja hora més tard, malgrat que no era tan lluny. Àndria sempre ha estat una ciutat amb molt de trànsit a qualsevol hora del dia. El pare es

va estar més de deu minuts per aixecar-se del llit, i uns altres deu per pitjar el pedal d'embragatge del cotxe, un Citroën C3 blau metallitzat. L'hospital era un ampli edifici gris reestructurat feia poc. El papà va demanar una cigarreta, però la mare va entendre que només volia guanyar temps. La hi va concedir, tanmateix. Se la va fumar a pulmons plens, en va gaudir fins al filtre. També la mare va fumar, mentre mirava l'estàtua de la Mare de Déu de l'entrada, adornada amb flors i frases carregoses: *SEGUEIX EL CAMÍ DE LA VIDA, UNA ORACIÓ PELS MALALTS*. Van passar a la recepció, on una infermera els va demanar un resum dels símptomes. Van esperar més de dues hores a la sala d'espera abans de rebre una resposta: «Àrea de neurologia, tercera planta. Recordi dir que el seu marit és diabètic», va dir la infermera. Van agafar l'ascensor, encara que la mare havia insistit a anar per les escales. Odiava els espais tancats, però sobretot odiava els ascensors: s'havia quedat tancada en una d'aquelles caixes metàl·liques durant un viatge a Tunísia, en companyia d'una senyora de mitjana edat amb un gos falder al braç, un home robust d'uns cinquanta anys amarat de suor i un noieta que necessitava anar al bany urgentment. N'havien sortit després de tres hores, amb el gos esbufegant sense alè i el noieta que s'havia compixat.

«Doctor, jo mirava pograma d'animals a televisió i volia prendre aigua. I llavors m'he aixecat i caigut de cul a terra.»

«La seva dona diu que buscava cigarretes.»

«Mentida! Paola, no dir mentides a doctor! Déu no ho vol.»

«Des de quan li fa mal la cama?»

«Des de tres setmana.»

El metge es va adreçar a la mare:

«Senyora, hem de fer proves. No és res preocupant, però no m'agrada el blau del seu marit.»

«És per culpa del tabac.»

«No hi té gaire a veure el tabac, senyora. Ens el volem quedar aquí per verificar algunes coses. Em deia que sovint no aconsegueix mantenir-se dret, correcte?»

La cara del pare es va posar rígida de preocupació, encara que no havia entès ni una paraula. La mare el mirava amb delicadesa. Intentava convèncer-se que no era res greu. Les ànsies de protagonisme habituals. Mirava el seu marit de dalt a baix.

«Paola, truca Ahmouda.»

«Després, he dit després.»

«No, Paola, intenta trucar Ahmouda, pir favor.»

«Què vols que li digui? Que ets a l'hospital perquè has caigut de cul a terra?»

«Que vingui a mi.»

El metge va tornar acompanyat de dos infermers. Havien de començar amb les primeres proves rutinàries, res de preocupant, asseguraven. Hemograma, orina, diabetis i temperatura del cos. «Truca Ahmouda, va», li recordava ell, mentre el doctor canviava l'ampulla.

Li va demanar a la mare un tallat i alguna cosa dolça per menjar. Els metges van notar de seguida una baixada del nivell de glucèmia a la sang. El pare era diabètic, es medicava i aconseguia mantenir els valors estables. Cada vegada que es trobava malament, tenia mal de cap o es refredava, culpava la diabetis. També va culpar la diabetis aquella vegada que va caure d'un arbre mentre intentava collir llimones; va ser aleshores que van començar els dolors musculars. La mare, en canvi, sempre acusava el tabac. Es va adormir a la llitera, mentre ella sortia una estona a fumar i prendre un cafè calent, sense sucre. Va intentar contactar amb mi dues vegades, sense rebre resposta. Després va trucar al meu germà, el Seleem. Cap resposta. Per primera vegada es va sentir sola de debò. Va obrir el WhatsApp i em va deixar un missatge al xat. Després va bloquejar el mòbil i va tornar amb el pare. Estava despert, altre cop tenia gana. La mare se li va atansar. Per primera vegada li va semblar vulnerable, indefens. La por d'ell ja era llunyana. Li va oferir un caramel de fruita per enganyar la gana. Mirava el marit amb tendresa. Només un any abans havia tornat de Tunísia amb regals, quilos de dàtils i plats de ceràmica decorada; ara seia en un llit d'hospital, sense saber a quina hora en sortiria. Li va agafar la mà i la hi va estrènyer fort. «Ahmouda?», va preguntar ell.

El telèfon de la mare va vibrar.